

Все .. Кінець Це скоро закінчиться..... Тепер вони будуть знати хто з ними навчався, нарешті вони зрозуміють всю суть мого існування. Прийшов час помсти, помсти всьому світу.

Таке от коїлося у голові студента Кім Чена, вихідця з Кореї. Сьогодні був простий квітневий день. І от у цей день Чен і вирішив виконати свій давно продуманий план. Уже завтра його будуть показувати по телебаченню. Весь світ буде жахатись того злочину, який він вчинить. А за декілька місяців це будуть повторювати студенти і школярі, прості службовці і люди яким вже все набридло. Але вони самі були винуваті: знущалися, насміхалися та постійно мене ображали. Настав саме той час - час смерті

Кім підійшов до стола, взяв з нього ланцюги, колодки. У його шафці в університеті стояли два автомати М-16, декілька пістолетів, патрони до всього цього та вибухівка, яка могла пригодитися. Декілька днів перед цим Чен зробив власні фотографії, з автоматами. Він справжній месник, справжній камікадзе. І тут він згадав, що тут в гуртожитку у нього ще є одна незакінчена справа. Потрібно розібратись з Мегом і Джулі. З Джулі - за те, що кинула його, а з Метом - за те що був з Джулі. Підійшовши до ліжка Кім витягнув з-під нього револьвер і попрямував до кімнати Джулі.

- Відкривай - пролунало наче грім з ясного неба, Джулі хоча спала, проте після такого не можна було не проснутися.

- Кім я сплю - намагалася вона заспокоїти його - Поговоримо потім.
- Потім буде пізно - зауважив Кім і сильним ударом розніс двері
- Що ти робиш? - з жахом дівчина побачила пістолет в руках у Кіма
- От прийшов тебе застрелити - сказавши це Кім вистрілив разів зо п'ять у Джулі і попрямував до кімнати Мета.

По дорозі зустрів Дейну, Вона привіталась і запитала його чи він не чув пострілів.

- Так; чув. Та не турбуйся, це я застрелив Джулі.
- Дуже смішно Кіме - покривилася Дейна і пішла далше. Цікаво чому вони ніколи не вірять, коли говориш їм правду.

Кімната Мета знаходилась у другому крилі гуртожитку, тому Кім мусів йти туди десь зо п'ять хвилин. Повз нього проходило безліч студентів, які в цей час йшли на пари, але ніхто з них не міг подумати, що це йде справжнісінький вбивця, який до кінця цього дня вб'є ще не одну людину. Він ішов спокійно, не нервувався. На плечі в нього висів рюкзак, в якому лежало все його знаряддя, для його джихаду проти однокурсників.

І все ж таки, чи правильно він робить? Може не треба? Та ні все таки треба. До кімнати Мета залишалось метрів 50..... 40.....

30.....

20..... 10.....98.....765..... 4..... 3..... 2 1. Ось нарешті двері в його

кімнату. Відкривати їх чи ні??? Кім постукав три рази в двері. Ніхто не відчиняв. На годиннику, що висів на стіні була вже 9.12, напевно Мет вже в універі. Що ж робити? Хоч Кім був дуже злий на світ, все ж таки не планував вбивати більше ніж двох людей, а саме Мета і Джулі. А тепер потрібно було йти і шукати цього підлого виродка, який забрав у нього найдорожчу людину.

2

Мета Кім знав давно, ще рік тому вони були найкращими приятелями. З Метом він зависав у нічних клубах і кафе, ходили на вечірки до друзів. Та коли Чен познайомився з Джулі, почав замічати, що його друг теж нерівно дихає до Джулі. Хоч Мет і клявся що вона йому нецікава, бо дуже занудлива і нічого спільного між ними немає. Та коли Кім поїхав в Корею на місяць Мет і Джулія почали зустрічатися, і навіть після приїзду ніхто з них нічого не пояснив Чену. Це звичайно було нелегко перенести. Він на 2 місяці впав у тяжку депресію. Оцінки його впали і викладачі були шоковані, що студент, який рік тому претендував на найвищі посади в студентській раді, був старостою групи, і одним з найкращих студентів університету тепер перестав з'являтися на пари. До нього приходили і заступники декана, прості студенти, вмовляли Кіма забути про цей випадок і розпочати життя з нової сторінки.

Хоч він довго думав прощати цих закоханих чи ні, все ж таки корені самурая в ньому перемогли.

План знищення колишньої дівчини і її хлопця виник 4 місяці тому. З самого початку він знав, що здійснить цей по-справжньому кривавий злочин. Та способи вбивства за цей час були різні. Одним з його планів було запросити Мета і Джулію на вечірку, про яку б знали тільки вони троє, і вже там організувати отруєння чадним газом. Та цей план був відкинутий, як такий, що суперечить його переконанням, бо Чен хотів побачити очі, як колишньої, так і свого друга. Наступний план полягав у зникненні пари, але щоб організувати викрадення потрібні були великі гроші, яких в даний час не було. Так і цей план не був виконаний. Він розумів, що потрібен простий план. Просто прийти і розстріляти їх, але перед тим побачити їх очі. Джулія неодноразово говорила, що любить Кіма і ніколи не зрадить йому, а його друг Мет запевняв, що Джулія його не цікавить.

Спочатку Чен прикупив парочку автоматів на чорному ринку, пістолети теж були куплені нелегально. Під кінець він дістав у знайомого вибухівку, яку, як говорив товаришу використає, щоб оглушити рибу, коли поїде на рибалку. І за досить короткий час у нього був уже цілий арсенал. І все це зроблено для помсти. Можливо якщо би в нього не текла кров справжнього камікадзе цього би і не було, а так він мусить здійснити місію до якої він готується ось уже 4 місяці.

Всі чотири місяці він не ходив на вечірки і обдумував дрібниці, які б могли зашкодити його плану. Коли Мета мали виключити з університету за п'яну бійку в барі, Кім один з перших, хто написав петицію проти виключення в ректорат. Всі були дуже здивовані, як це він ворогові не бажає зла. І по проханню ректора Мета таки не вигнали. Джулія мала їхати в Англію на рік, але хтось купив всі квитки на

літак і вона не змогла приїхати вчасно, а потім було пізно вже. Так деякі дрібні проблеми було вирішено. Останній тиждень перед помстою Чен займався самопіаром, робив фотографії в костюмі дідуса, який у II Світовій війні був льотчиком і воював на стороні Японії. А фотки, де Кім з двома пістолетами стоїть в своїй кімнаті дав другу і попросив його, щоб розмістив їх в інтернеті десь за тиждень. Таким чином все було готове. Настав час діяти. І він почав діяти.

3

Сумка із зброєю була важка, та він ніс її неначе це було його багатство. А ось і університет. Біля вхідних дверей буде охоронець. Можливо він і не помітить нічого підозрілого. І Кім взявши себе в руки попрямував до дверей.

Охоронець добре знав Чена, оскільки товаришував з його батьками. І тепер Вбивця не знав, що робити, бо знав Сема, охоронця, який неодноразово приходив до них додому.

Подолавши всі сумніви Кім стиснувши пістолет, що тримав у куртці привітався з Семом і

пішов далі. Але... тут Сем попросив зачекати.

- Кім а коли твої батьки повернуться з відрядження? - сказав Сем і як здалося Кіму підозріло поглянув на його сумку.

- Десь через тиждень! - відповів Чен - а в голові було питання - побачив чи ні??? Та треба перестраховатися!

- Сем підійди сюди, в мене до тебе одне запитання - крикнув він і коли Сем повернув обличчя до Кіма направив на нього пістолет і тричі вистрілив. Дві кулі потрапили в грудну клітку, а третя розтрощила череп Сема.

- Отак все починається!!!

Слова Кіма були пророчі. На звук пострілів прибіг другий охоронець. Довго не вагаючись Чен випустив у нього чотири кулі і він сповз по стіні, лишаючи за собою кривавий слід. У прохідній університету було неначе у м'ясній лавці: багато крові, м'ясо і м'ясник. Саме м'ясником був він, Кім. ВДо ж робити? Може не варто продовжувати все це? Чи все таки варто? Роздуми були недовгими. Перемогла все таки темна половина цього корейського студента. Кім дістав із сумки ланцюги і закрив двері, щоби ніхто звідси не міг піти. Це було не дуже гуманно з його боку, та він і не відзначався гуманністю після розлучення з Джулією.

Крок за кроком він долав відстань до коридору, після якого починались аудиторії. Разом з тим, крок за кроком він долав страх, біль, любов до Джулія та інші фобії, які до цього полонили його душу. Кім ставав вільним, занадто вільним. І ця воля його вбивала.

Ввійшовши в коридор, по обидва боки якого були аудиторії, він нікого не побачив, бо були пари. Спокійно витягнувши автомат Кім попрямував до однієї з аудиторій. Ще хвилина і він зайшов до неї.

4

О 9.30 до відділення поліції міста Нешвіл надійшло повідомлення про стрілянину в гуртожитку при університеті. Є жертва. Начальник поліції Дональд Берроуз ходив по кабінеті і нервово похрускував пальцями. Його заступник

Едвардхщдів на кріслі і щось пояснював йому:

- Сер, нам повідомили щойно це сталося, я послав туди людей щоб розвідати обстановку. Ми ще до кінця дня знайдемо вбивцю.

- У нашому місті ніколи такого не траплялося доки я начальник. 10 років і жодного вбивства. Дістаньте цього покидька і я сам його власноруч задушу - Дональд був не в гуморі, таким його ще ніколи не бачили.

До кімнати ввійшла секретарка і промовила:

- Надійшли нові дані про вбивцю, говорять, що це студент, з того самого курсу де і жертва.

- Нерозділене кохання - похмуро сказав Берроуз

- Та ні, якраз розділене. Вони зустрічались рік, тоді щось трапилось і вона почала зустрічатись з іншим.

-І де той інший?? - зацікавлено сказав Едвард

- Ну напевно в університеті, на парах - розгублено знизил плечима секретарка

- І ви ще не послали по нього нарад поліції? Вбивця не зупиниться на одній жертві. Він як машина, якій потрібна кров замість бензину. Буде вбивати один за одним людей і не зможе зупинитися. Це корпорація смерті. Негайно ідемо туди. - Дональд взяв зброю, яку вже давно не використовував і вже збирався вийти з кабінету, як тут забіг один з поліцейських і викрикнув:

- Місцевий університет захопив якийсь студент, закрив двері ланцюгами і нікого не випускає. За словами очевидців він має пістолети, автомати, ножі.

Повний арсенал.

- Скільки студентів у корпусі. - Спитав начальник.

- Близько 200, добре що це сталося на першій парі і десь коло 100 студентів були відсутні.

- А я вам про, що говорив - Берроуз розлютовано обернувся до заступника - він вже має заручників, а з часом висуне вимоги і тоді за невиконання почне вбивати один за одним, наче собак.

Вони вийшли з кабінету і попрямували до машин.

5

В аудиторії спокійно відбувалася пара з англійської літератури. Аж раптом відкрилися двері і пролунало:

- Нікому не рухатись. Хто встане з місця отримає кулю в подарунок.

Викладач, що спочатку не зрозумів, що трапилось і зробив декілька кроків, бо думав, що це жарт, та три кулі, які пробили йому череп доказали, що терорист налаштований рішуче. Студенти навіть не дихали, а якщо і дихали, то дуже тихо. В кутку на останньому столі хтось плакав. Це була Емі, з I курсу. Кім її знав, та вона не знала його. Емі була дуже красива, тому багато хто з хлопців упадав за нею. Хоч Чен був і не з тих, хто бігає за дівчатами та все ж таки вона йому дуже подобалась.

- Не плач, я тебе не вб'ю - сказав Кім і засміявся - я ж не є якийсь жалюгідний маніяк, я такий же студент як і ви. Просто вирішив навести лад, трошки поприбирати в школі. Ну от і все. А тепер всі швиденько заспокоюємося і ставимо

руки так, щоб я їх бачив. Всі зрозуміли моє прохання.

- Ти, ніхто зрозумів! - викрикнув Кевін, нападник команди з баскетболу, і кинувся до дверей.

- Добре, я ніхто. А ти живий покійник. - сказав Кім і попрямував наздоганяти Кевіна.

Чен у коридорі спокійно не кваплячись витягнув гвинтівку з оптичним прицілом, і коли вже Кевін був біля дверей, які б мали його врятувати, зробив три постріли. їх не можна назвати, аж надто влучними. Перший - відстрілив йому вухо, другий — діву легеню, зате третій постріл був просто шедевром, він прострілив горлянку, вибив два передні зуби і помандрував далі. Кевін впав, але був ще живим. І почав повзти назустріч свободі.

- Хто сказав, що я ніхто - приглушено сказав Кім - той і буде ніким! - сказавши це він своїм пострілом зніс половину черепної коробки пораненого.

6

10.00

Дональд Берроуз і з ним ще 10 машин з поліцейськими підїхали до університету. Берроуз розставляв вогневі позиції, як раптом відкрилися задні двері універу і звідти повз якийсь хлопець. Дональд злегка повернувся і помітивши хлопця побіг до нього, За декілька метрів до хлопця шеф поліції почув постріл і побачив як черепна коробка хлопця розлетілась на куски, як гарбуз, а сам Дональд був весь в крові.

- Він робить із студентів криваве місиво. Треба якось цьому зарадити - сказав заступник начальника Едвард - Томмі телефонуй до спецназу.

- Начальнику, як же ми будемо штурмувати університет, там же повно студентів.

- Або він їх вб'є, або ми. Тому потрібно швидше вирішувати - начальник був серйозний, надто серйозний, в цьому університеті вчився і його син.

- Я розмовляв з керівником спецпідрозділу, вони будуть тут десь за двадцять хвилин - сказав Едвард і підійшовши впритул до Берроуза сказав:

- Ми врятуємо вашого сина, чого б це нам не коштувало.

- І я на це сподіваюся - сумно сказав Дональд.

7

Побачивши, що навколо корпусу збираються машини поліції, Кім розізлився. Як це так - він хоче як на краще, а вони напевно мають намір його вбити. Треба вже діяти.

- Мені потрібен Мет Чейні. Хто його мені приведе, того я відпущу зразу на свободу.

- Я піду - сказав Пітер, який був боягузом і дуже боявся за своє життя.

- Добре, йди його знайди і приведи сюди. Я тільки хочу з ним поговорити - сказав Кім і злорадно усміхнувся, уявляючи, що розплата над ворогом вже близько.

Доки Пітер пішов шукати Мет, Кім вирішив пограти в гру з групою студентів. Зміст гри був простий; кожен із студентів мав перед собою мірну склянку і ніжик, хто перший наповнить склянку по вінця своєю кров'ю, той

вільний, а хто останній, той мрець. Хоч ця гра не дуже сподобалася студентам та під дулом автомата перечити ніхто не став. Знайшлося правда тільки 3 учасники. Та гра обіцяла бути цікавою. На рахунок три студенти почали собі різати руки. Кров скапувала повільно. А один із студентів, знайшовши момент коли Кім відвернувся кинувся до дверей. Це його буквально врятувало, бо Чен не зреагував на втечу. Хлопець пробіг коридор і наблизився до чорного входу. На щастя він був відкритим. Вибігши на вулицю студент кинувся до поліцейських загороджень.

Кім і далі спокійно продовжував слідкувати за переможцем у грі. Переможцем виявився Террі з III курсу. Терорист його привітав, а Мікі, який ще похапцем наповнював склянку впав на коліна перед ним і просив не вбивати його.

- Добре я тебе не вб'ю, але взамін ти маєш когось вбити. На твій вибір - сказав Кім

- Добре я погоджуюсь на це - а в голові Мікі прокручував, кого б це обрати в ролі жертви. Він згадав і про Рурка - дебелого старшокурсника, що часто відбирав у нього гроші. І про Курта, який відбив у нього дівчину. І все ж таки кого б це вибрати. Ні все таки я виберу Курта.

- Ну ти вже вибрав? - Кім бачив цього хлопця і розумів, що з ним коїться. Чен і сам такий, тому твердо вирішив його відпустити. Та все таки треба подивитися на цю страту.

- Так. Це Курт - сказав і з ненавистю подивився на нього

- Тобі вирішувати - посміхнувся Чен і простягну йому ніж

- Ножем вбивати? - здивовано поглядав то на нього, та на Курта.

- Так. Ти ж бо спасаєш своє життя

- Добре.

Мікі взяв ніжик і попрямував до Курта, який стояв, а на його очах застиг вираз страху. Лезо ножа було холодним і Курт його відчув зразу, а потім якась теплота окутала його тіло і він закрив очі.

Всі студенти оніміли від жаху, як це можливо, щоб Мікі, ще хвилину назад стояв разом з ними, а тепер став чи не жахливішим вбивцею ніж сам Кім. А от Кіму це не дуже сподобалося. Кров почала заливати підлогу. Дехто з студентів знімав це на камеру, що була на телефоні. Хтось зімлів, комусь стало погано від цього видовища і вони відвернули голови в іншу сторону.

- Все тепер ти вільний. Можеш йти - Кім став добрим

- А можна ще одного прикінчити - сказав Мій, якимось дивно щурячи очі. В душі в Мікі народилось нове почуття - бажання вбивати. І він не міг стримати свою злу половину, яка взяла над ним верх.

- Ну як хочеш, вбивай собі, тільки не мене - засміявся Кім

- Рурк, а пам'ятаєш, як ти кожного дня до мене підходив і відбирав гроші, сніданки. Я надіюсь ти це не забув - говорячи це Мікі крок за кроком підходив до Рурка, який не знав, що робити.

- Та вибач мені, я тоді не усвідомлював, що робив - ледве не плачучи казала жертва новонародженого Джека-різника

- Я тобі вибачаю, а от моя права рука, яку ти колись зламав не може собі цього
дозволити, тому до побачення в іншому світі - і з усієї сили засадив Руркові ніж
десь в районі серця.

Ще два удари і він був готовий. Кров заляпала стіни, і тепер тут було як в
кабінеті лікаря. Кім не міг на таке дивитись. Він зрозумів, що випустив на волю
звіра. Та назад його вже не можна було помістити. І він мусів діяти рішуче.

Легко підійшовши до Мікі заді Кім попросив його припинити знущання над
уже мертвим тілом. Та хлопець ввійшов у азарт, удар за ударом були відплатою за
кожну копійку, за кожен синець на тілі. Він став твариною, вовком, який вполював
здобич. Обличчя його було в крові. Він не хотів коритись нікому, тому коли він
відчув, що Кім до нього плавно підходить вирішив не чекати пострілу в спину, а
діяти. Різкий поворот все ж не зумів його уберегти від пострілу в саму голову.
Монстр був знищений другим монстром. Студенти вже не знали чи плакати, чи
радіти. Та напевно таки треба радіти, бо Мій за ніщо буквально за п'ять хвилин
поквитався зі своїми кривдниками не зовсім в людський спосіб.

Кім стояв обдумуючи, що ж таки далі робити, Треба якось поговорити з
Мегом, який не винуватий в тому, що його спокусила Джулія. Чи може таки
винуватий? Ці думки мучили Кіма. В його голові проходили спогади: як він
познайомився з Нею, перший поцілунок, спільні походи в йно, освідчення в
коханні на березі річки, а тоді здивовані погляди, коли він застукав Мета з
Джулією в ліжку. Як все було добре, аж доки він не поїхав на батьківщину.

8

З дверей університету хтось біг. Шеф поліції зразу дав команду не стріляти по
ньому. Це був якийсь студент. Зразу до нього підійшли двоє агентів ФБР, як до
цього моменту стояли мовчки десь осторонь.

- Спеціальні агенти Дельгадо і Санчез. Тепер ми тут керуємо операцією по
визволенню
заручників. Попросимо нижчі чини забиратися звідси - гордо сказав світлий
високий
мужчина

- Нижчі чини - це хто, чи не агенти ФБР? - Берроуз кинувся захищати честь
мундира

- Ти хто такий? - зверхньо сказав агент Санчез

- Я начальник поліції, і тут моя територія - не на жарт розізлився Дональд

- Була твоя, тепер це все під юрисдикцією ФБР - Дельгадо втрутився у
суперечку.

- Може ви нарешті почнете звільняти заручників, а не вияснювати, де чия
територія
сказав студент, який щойно втік з універу.

І агенти ФБР і начальник поліції знітилися і задумались про повчальні слова
юнака. Вони розуміли, що там всередині дуже страшно і треба щось робити з
терористом.

- Що ви можете розказати нам про терориста, який захопив приміщення - запитав агент Санчез і дістав блокнот, в який записував покази свідків.

- Ну це Кім Чен - студент з нашої групи. Зараз він влаштував там якусь криваву гру, а переможця обіцяв випустити - видно було по юнаку, що він був схвильований і дуже шокований, тим що сталося.

- Скільки людей він вже вбив?

- Я точно не знаю, але десь в межах 10.

Тут почувлися постріли з боку університету. За декілька хвилин вибіг Террі, якого Кім все ж таки випустив. Хлопець чесно виграв гру. Не добігши декілька метрів до поліція він впав, далася взнаки нестача крові.

- Швидко скоріше сюди! - Дональд біг до хлопця, маючи надію, що це його власний син. Проте надія була марною. Це був незнайомий йому студент.

- Господи, чому у нього всі руки порізані? - навіть агент ФБР був нажаханий

- Я ж вам казав, що він затіяв гру - тихо сказав юнак.

- Треба виставити на дах снайперів, може вони якось зуміють його підловити і закінчити це пекло, яке він там починає творити - Санчез задумався, хоч він і був досвідченим агентом і вже понад 15 років служив у агентстві, та його мучили якісь сумніви.

- Добре виставте снайперів, при будь якій можливості знищити терориста стріляйте

Дельгадо по рації скомандував

Санчез згадував подібну спецоперацію, років п'ять тому. Тоді в результаті невмілих дій агентів ФБР загинуло 20 людей. Випивши таблетку вікодину, яка останні три роки рятувала його від депресії і головного болю, він попрямував до машини і молився, щоб ця операція не зірвалася.

Люди в місті почувши, що якийсь корейський студент захопив університет, де навчались їхні сини і дочки, не на жарт розізлились. В 11.00 мітинг, який збирався від 10 години почав переростати у якийсь бунт. Люди мали в руках бейсбольні бити, куски арматури, коктейлі Молотова. Рішучо налаштовані вони підійшли до корейського ресторану. Один з батьків, син якого був вбитий Кімом, дав команду на штурм ресторану. Запалювальні суміші полетіли в вікна, люди немов божевільні трошили прилавки, кухаря-корейця люди змішали з асфальтом. На місто насунулась смерть, яка забирала життя одне за одним - то студентів, то корейців.

Начальник поліції Берроуз був у ступорі від того, що відбувається у місті. Ще вчора все було спокійно, а цей хаос, що почав тут творитися звалився наче гроза на місто. Дональд не знав, що робити. Люди вже розтрошили всі ресторани, не тільки корейські, і просувалися до університету. З слів очевидців радикально налаштовані батьки, колишні ветерани Іраку, самі будуть штурмувати корпус.

До Дональда підійшов його заступник Едвард. Він був якийсь схвильований і водночас шокований. Не знав як почати розмову з Берроузом він присів біля Дональда і промовив:

- Дональд, там ще один студент вирвався з полону. І він розказав дещо - було видно, що Едвард не міг це сказати, надто важко було

- Ну що там ще сталося - незацікавлено сказав Берроуз
- Та говорять, що твій Мікі
- Що його вбили? - Дональда як електрикою вдарило, він встав і зі сльозами на очах почав трясти друга

- Ні, він вбив двох своїх однокурсників - сказавши це Ед, опустив голову і задумався.

- Він не міг цього зробити, мій маленький Мікі. Не міг! - все ще не вірячи тому, що сталося затрясся шеф

До них біг один з поліцейських розгублено озираючись в різні сторони:

- Там, винесли тіло Мікі, Кім його вбив.

- Мій Мікі! Як, його вже немає? - Дональд був в шоковому стані

- Геть звідси - скомандував Ед до поліцейського

- Дональд ми покараємо цього покидька. Я тобі гарантую - сказавши це він вирушив до агентів

Через декілька хвилин пролунав постріл, але не з боку універу, а з боку машини начальника. Всі кинулися туди. Від того, що там вони побачили були шоковані майже всі. Дональд Берроуз лежав на спині, права рука його стискала револьвер, а в районі скроні була малесенька дірка від кулі. Ця дірка відділила Дональда від сорому, за вбивства вчинені його сином, від того безпорядку, що почався в його місті, від того одноманітного життя яке він провів. Можливо він розумів, що цим кроком він звільняється від цієї відповідальності за все.

Едвард побачивши все, що сталося похмуро підійшов до Санчеза і сказав:

- Все, пора штурмувати!

- Подивись на місто: з півночі і півдня сюди сунуть два натовпи людей, які неадекватно реагують на поліцію. Якщо під час штурму ми втратимо хоч одного заручника, то будемо лежати порад з терористом - агент нервово закурив, хоч останні 5 років не брав цигарки до рота

-1 що нам робити? - депресивно запитав Ед

- Чекати - Санчез розумів, що місто стало неконтрольованим і потрібно

дзвонити

військовим

Хоча Нешвіл ніколи не був таким містом, в якому навіть теоретично могло виникнути якесь незадоволення. Та йдучи зараз по вулиці і бачачи ці десятки спалених машин, розгромлені ресторани, кафе, заправки, магазини кожен міг сказати, що тут править тепер Хаос. Люди не змогли довго дивитись як трупи їхніх дітей виносили з навчального закладу, їм обридло те, що поліція ніколи не могла зробити все правильно, без побічних жертв. І люди взявши зброю в руки пішли відстоювати своє право на життя.

29.09.2007